

jeg ikke ganske forstaa, hvad den høitærede Minister egentlig mener dermed. Der staar deri: „Til Afholdelse af de af denne Lov flydende Udgifter bevilges for Finantsaaret 1874—75 paa Finantslovens § 22 de fornødne Beløb.“ Jeg veed nu ikke, om dermed menes Finantsloven for 1874—75, men det er jo en allerede udfkommen Lov, hvori der ikke kan foretages Forandring, og at bevilge Beløbet paa Finantsloven for 1875—76 vilde vel heller ikke være ganske rigtigt, da det maa udbetales i det indeværende Finantsaar. Denne Bevilling vilde altsaa have en rigtigere Plads paa Tilleggsbevillingsloven end paa Finantsloven, og dersom det af mig stillede Underændringsforslag vedtages, vil det følge ganske af sig selv, at der i § 28 i det foreliggende Forslag til Finantslov for 1875—76 optages en Bestemmelse om, at de deraf flydende Udbetalinger blive bevilgede. Den høitærede Krigsminister har ikke omtalt dette Ændringsforslag under Nr. 3, og jeg har altsaa ingen anden Fortolkning at gjøre deraf end den, der følger af selve Ordene i Ændringsforslaget, der, som sagt, ikke er ganske tydeligt. Jeg skal altsaa til Slutning kun bemærke, at jeg har stillet mit Underændringsforslag som et Mæglingforslag imellem de forskellige Ansøkelser, men hvis det ikke skulde vinde Tilslutning fra begge Sider, er det ingenlunde min Agt at fastholde det.

Bojfen: Efter de Erklæringer, vi have faaet af de høitærede Forsvarsministre, antager jeg, at den Betingelse er tilstede, under hvilken det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgfreds (Eugen) vilde tage sit Underændringsforslag tilbage, idet de ærede Ministre ikke have troet at kunne gaa ind derpaa. Naar altsaa den Bei, det ærede Medlem har søgt at gaa, viser sig ikke at være fremkommelig, vil jeg henstille til ham, om han ikke vil kunne stemme med os, idet vi have søgt at gjøre dette Lønningstillæg gjældende, indtil en ny almindelig Lønningsslov træder i Kraft. Det ærede Medlem indvendte derimod, at han ikke vilde stemme for en Bestemmelse, som gjorde Loven varig; men jeg maa dog minde ham om, at han sluttede sig til os, da vi stillede et Ændringsforslag til den oprindelige Lov, — det var den første Gang dette Ændringsforslag kom frem — og Spørgsmaalet dreiede sig ogsaa den Gang om at gjøre denne Bestemmelse varig. Smidlertid maa jeg tilstaa, at det undrer mig at se disse Forslag igjen fremkomme fra de høitærede Ministres Side, efterat en Afgjørelse har fundet Sted, der forekommer mig at være saa afgjørende, som Tilfældet var her ved 2den Behandling, da mit Ændringsforslag blev vedtaget med 65 Stemmer mod 19. Jeg kan forstaa, at man til en gjentagen Forhandling her i Thinget opstiller Forslag, hvis Skjæbne har været vakkende ved den tidligere For-

handling; men at optage Forslag uden nogen Ændring i dem, altsaa at forlange af Thinget, at det ved en følgende Forhandling skal kuldkaste en Afgjørelse, som er bleven truffen med et saa stort Flertal, naar det gjenopstillede Forslag ikke gaar ud paa noget Andet end det, der den Gang blev forkastet, er en Praxis, som jeg ikke tror finder Billigelse her i Thinget, og jeg ventter derfor heller ikke, at den skal finde det i dette Tilfælde. Den høitærede Marineminister gjorde nogle Betragtninger gjældende, som jeg nogle Dieblif vil tillade mig at dvele ved. Han hævdede for det Første, at naar det her var Regeringens Politisk at jævnstille Lønningstillæget til Soldaterne med Lønningstillæget til Embedsmændene, beroede dette paa, at man ansaa det sidstnævnte Tillæg for at være lige saa paatrængende, som det førstnævnte. Jeg beder dog den høitærede Marineminister om at overveie dette noget nærmere. Hvis det var Tilfælde, vilde hele den Betragtning, hvorpaa i alt Fald dette Things Ansøvelse om dette Lønningstillægs Nødvendighed hviler, væsentlig være forrykket, thi den Betragtning, der her er gjort gjældende, er jo den, at Lønningstillæget væsentlig er nødvendigt for de første Livsfornødenheders Skyld. Jeg har nu ganske vist hævdet, at jeg ikke betragter Lønningstillæget til Soldaterne som et egentligt Dyrtidstillæg; men forudsat, at man gaar ud fra denne Betragtning, som jo er den høitærede Regerings Udgangspunkt, maa jeg minde om, at Spørgsmaalet her kun dreier sig om at vederlægge Soldaterne de allernødvendigste Livsfornødenheder. Her er altsaa ikke Tale om noget Mere eller noget Mindre, men Spørgsmaalet er kun om at tilstaa Soldaten, hvad der ligesom er nødvendigt for hans Opbold, og da spørger jeg den høitærede Marineminister, om han fremdeles tør hævde, at dette Tillæg ikke er mere paatrængende end Tillæget til Embedsmændene? Den høitærede Marineminister gjorde gjældende, at dersom det viste sig, at den almindelige Lønningsslov ikke kunde komme ud inden den Frist, han havde tænkt sig, nemlig inden Finantsaarets Udgang, var der andre Veie at gaa. Jeg kunde tænke mig forskellige, som tidligere ere blevene anførte, f. Ex. at man kunde forlænge denne Lovs Varighed, men jeg maa dog minde den høitærede Minister om, at lige saa vist som en Regerings politiske Liv ikke er asfureret for alle Slags Farer, lige saa lidt er denne Forsamlings Tilstedeværelse i Februar og Marts Maaneder paa nogen Maade saaledes asfureret, at vi ikke løbe den Risiko, at Betingelserne for, at en Forlængelse af denne Lov overhovedet kan finde Sted, ikke da vilde være tilstede. Jeg tror derfor, det er noget vel usikkert at gaa denne Bei. Naar dernæst den høitærede Marineminister henviste os til, at man kunde opstille dette Tillæg som Ændringsforslag til Lovforslaget om Embedsmændenes Lønningstillæg, spørger jeg igjen den